

חג השבועות. בית המדרש של ישיבת "מרכז הרב" מואר באור יקרות. ההולכים בסמטה, אשר מתחת לבית המדרש של הישיבה, שומעים את קולות הלמוד הנשמעים מבעד לחלונות. קולות למוד מתנגן בנעימות, וקולות לומדים המתוכחים ודנים זה עם זה בהתלהבות ובקולניות. קול אמירת תהלים משתפכת וקול נעימת קריאת טעמי החמש של תינוקות של בית רבן.

הקולות הנשמעים מושכים את כל העובר ברחוב לבוא אל הקדש פנימה, לזכות ולראות את "הקולות". לחוש את אירת הקדשה הלוהטת בבית המדרש...

בְּתוֹכִי בֵּית הַמִּדְרָשׁ יוֹשְׁבִים נְעָרִים וְזִקְנִים,
תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים צְעִירִים וּמַבְגָּרִים. בֵּית הַמִּדְרָשׁ
גָּדוֹשׁ בְּלוֹמְדִים, חֵלֶק לּוֹמְדִים בְּחִבְרוֹתוֹת וְחֵלֶק
כִּיחִידִים. סְפָרִים עָבִי כָּרֶס מוֹנָחִים עַל
הַסֵּטֶנְדָרִים וְהַלּוֹמְדִים לּוֹמְדִים בְּהִתְלַהֲבוֹת
מְרֻבָּה, כְּשֶׁגּוֹפֶם נָע בְּשִׁמְחָה וּבְהִתְרַגְּשׁוֹת יַחַד
עִם רֵנֶת הַלְמוּד.

חִפְשֵׁתִי לְעֶצְמִי מְקוֹם בֵּין הַסִּפְסָלִים הָעֲמוּסִים,
הַתִּישְׁבֵּתִי בְּקֶצֶה הַסִּפְסָל הָאַחֲרִי, סִפְסָל שְׁהִיָּה
פָּנוּי בְּחֵלְקוֹ. הַיּוֹשְׁבִים הָאַחֲרִים בַּסִּפְסָל קִבְּלוּ
אֶת פָּנָי בְּפָנִים מְאִירוֹת וְזָזוּ קֶצֶת מִמְּקוֹמָם כִּדִּי
לְפָנוֹת לִי מְקוֹם בַּסִּפְסָל הַדְּחוּק.

פָּתַחְתִּי אֶת הַגִּמְרָא וְהִתְחַלַּתִּי לְלַמֵּד...

לְאַחַר כְּשֶׁעָה שָׁל לְמוּד, סָמוּךְ לַחֲצוֹת הַלַּיְלָה,
שָׁמַתִּי לֵב שְׁחֵלֶק מִיּוֹשְׁבֵי בֵּיהַמִּדְרָשׁ (=בֵּית
הַמִּדְרָשׁ) עָזְבוּ אֶת מְקוֹמוֹתֵיהֶם.

מָה קָרָה? מִדּוּעַ מַפְסִיקִים הֵם אֶת לְמוּדָם?
הֵאֵם כָּבֶר עֲכָשׁוּ הוֹלְכִים הֵם לִישׁוֹן?

"לֹאן כָּלֶם הוֹלְכִים?" שָׁאַלְתִּי אֶת הַלּוֹמְדִים לְיָדִי.

"אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ? עוֹד מַעַט מִתְחִיל הַלְמוּד עִם
רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, הָרֵב אֲבָרָהֶם יִצְחָק הַכֹּהֵן קוֹק,
הָרֵב הָרֹאשִׁי לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל! אִם אַתָּה רוֹצֶה
לְהַשְׁתַּתֵּף, אַתָּה מְזַמֵּן בְּשִׁמְחָה. הַלְמוּד מִתְקַיֵּם
בַּחֲדָר הַגָּדוֹל שֶׁנִּמְצָא מֵאַחֲרֵי בִיהַמ"ד."

הִמְשַׁכְתִּי עוֹד קִצָּת בְּלְמוּדֵי וְהִלְכְתִּי אֶל הַחֲדָר
הָאַחֲרִי, שְׁהִיָּה, גַּם הוּא, מָלֵא מִפֶּה לִפֶּה.
רַבָּנִים, תַּלְמִידֵי חֲכָמִים וְתַלְמִידִים צְעִירִים,
זְקֵנִים וּבַחֲוָרִים, אֲנָשִׁי מַעֲשֶׂה וְלּוֹמְדֵי תוֹרָה,
כָּלֶם, כָּלֶם בָּאוּ לְהִתְבַּשֵּׁם מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל הָרֵב,
וַחֲכוּ לְכַנִּיסָתוֹ שֶׁל הָרֵב אֶל הַחֲדָר וּלְהִתְחַלֵּת
הַלְמוּד...

אָביו נֶשֶׁל הָרֵב, יְהוּדֵי כָּבֵן תְּשׁוּעִים, נִכְנָס אֶל
הַחֶדֶר. כְּנִיסָתוֹ מִבִּשְׁפָּרֶת אֶת בּוֹאוֹ נֶשֶׁל הָרֵב בְּעוֹד
זְמַן מוּעָט... הַצִּפִּיָּה מְמַלֶּאֶת אֶת לֵב כָּל יוֹשְׁבֵי
הַחֶדֶר.

וְהִנֵּה, הָרֵב מוֹפִיעַ, נִכְנָס בְּזָרִיזוֹת כְּטָס עַל פְּנֵי
הַיוֹשְׁבִים. עָטוֹר בְּמַעִיל אַרְךְ אֲשֶׁר בְּאַמְצָעֵיתוֹ
אֲבִיט, וְעַל רֹאשׁוֹ סְפוּדִיק גְּבוּהָ.

הָרֵב מְתִישֵׁב בְּרֹאשׁ הַנְּשִׁלְחָן הַגָּדוֹל שֶׁבְּמֶרְכָּז
הַחֶדֶר, אָביו לִימִינוֹ וְהוּא מֵתְחִיל אֶת שְׁעוֹרוֹ:

"כְּמַדְמֵנִי שְׁאֲנוּ נִמְצָאִים בַּמִּצּוֹה הָאַרְבַּע עֶשְׂרֵה
שֶׁבְּסֵפֶר הַמִּצְוֹת לְהִרְמֹב"ם. שֵׁם עֲצָרְנוּ בַּשָּׁנָה
שְׁעֶבְרָה.

עַם יִשְׂרָאֵל זֹכָה לְהִתְעַנֵּג וּלְהִתְמַלֵּא שִׂמְחָה
וּקְדֻשָּׁה מִיַּחַדָּת מְכָל מִצְוָה וּמִצְוָה... כָּל אַחַת מִן
הַמִּצְוֹת יֵשׁ בָּהּ עֵנִין מִיַּחַד שְׁאֲנוּ צְרִיכִים לְלַמְּדוֹ
וּלְהַבִּינוֹ.."

הָרַב מִמְּשִׁיךְ אֶת הַשְּׁעוֹר, דּוֹרֵשׁ וּמַפְלִיל
בְּהִלְכוֹת הַמִּצְוָה וּבַפְּרָטִיָּה. חֲכָמִי יְרוּשָׁלָּיִם
הַיּוֹשְׁבִים לְפָנָיו מִקְנָשִׁים וְשׂוֹאֲלִים, וְהָרַב עוֹנָה
בְּנִחַת, בְּשִׁפְהָ פִּנְשׁוּטָה וּבִירוּרָה עַל כָּל הַשְּׂאֵלוֹת.

לְאַחַר זְמַן מְמוֹשֵׁךְ שׁוֹלַחַת אִשֶּׁת הָרַב יֵין
לְמִסְבִּים. הַלּוֹמְדִים מוֹזְגִים לְעֶצְמָם מַעַט יֵין
לְשִׁמְחַת הַחֵג וּפּוֹצְחִים בְּשִׁירָה. הָרַב וְאָבִיו
קָמִים מִמְּקוֹמוֹתֵיהֶם וְאַחֲרֵיהֶם כָּל הַמִּסּוֹבִים.
כָּלֵם פּוֹתְחִים בְּרִקּוּד מָלֵא רִגְשׁוֹת קִדְּשׁ, רִקּוּד
שְׁכָלוֹ הַתְּלַהֲבוֹת וְשִׁמְחָה מֵהַחֵג הַמְּקַדָּשׁ – זְמַן
מִתֵּן תּוֹרָתָנוּ.

הַרִקּוּד אֵינָנו נִמְשֵׁךְ זְמַן רַב. הוּא נּוֹעֵד, בֵּין
הַשָּׂאֵר, לְעוֹרֵר אֶת הָעֵינִיפִים שְׂבִין הַלּוֹמְדִים. הָרַב
חוֹזֵר לְשַׁעֲרוֹ, מֵאָרִיךְ וּמִסְבִּיר, מְחַדֵּשׁ וּמְבַאֵר.
פָּנָיו נוֹהָרִים מֵאוֹרָה שֶׁל תּוֹרָה, עֵינָיו בּוֹרְקוֹת
מִשְׁמַחַת הַלְמוּד וּקְדֻשַּׁת הַחֵג, וְהוּא מִשְׁפָּרָה
רִגְשֵׁי קִדְּשׁ עַל כָּל סְבִיבָיו.

הַשְּׁעוֹת עוֹבְרוֹת... כָּלֵם שְׁקוּעִים בַּשְּׁעוֹר וְלֹא
שָׁמִים כָּלֵל לֵב לְכַךְ שֶׁהָאִיר הַשַּׁחַר... אָמוּ נֶשֶׁל
הָרֵב נִכְנָסֶת, נוֹגַעַת בְּכֶתֶפוֹ שֶׁל הָרֵב וְאוֹמֶרֶת:
"צָרִיךְ לַעֲצֹר, כָּבֹד הַגִּיעַ זְמַן עֲלוֹת הַשַּׁחַר!"

הַשְּׁעוֹר נֶעֱצַר. הָרֵב נִכְנָס לְבֵית הַמְדָּרֶשׁ, עוֹלָה
עַל הַבִּימָה וְדוֹרֵשׁ וּמַדְבֵּר עַל מַעֲלַת הַתּוֹרָה
וּמַעֲלַת עִם יִשְׂרָאֵל שֶׁזָּכָה לְקַבֵּלָהּ בְּיוֹם קִדּוּשׁ
זֶה.

בְּסִיּוּם הַדְרָשָׁה אוֹמֵר הָרֵב: "בָּרוּךְ הוּא, בְּלִיל
הַקִּדּוּשׁ הַזֶּה זָכִינוּ לְהִדָּר וּלְפָאֵר אֶת קִדְשֵׁי הַחֵג
בְּלִמּוּד תּוֹרָתֵנוּ הַקִּדּוּשָׁה. עֲתָה הַגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת
שְׁמַע שֶׁל שַׁחֲרִית. הִזְדַּרְזוּ, רַבּוֹתֵי, לְהִתְפַּלֵּל
בְּשִׂמְחָה וּבִרְגָּשׁ אֶת תְּפִלוֹת הַחֵג!"

הַחֲזָן וְכָל הַצָּבוּר מִתְעַטְּפִים בְּטִלִּיתוֹת
וּמִתְחִילִים אֶת תְּפִלַּת הַוִּיתִיקִין. הָרֵב עוֹמֵד
בְּקִדְמַת בֵּיהַמ"ד מְשֻׁמָּאֵל לְאֶרֶן הַקִּדּוּשׁ, תְּפִלָּתוֹ
אֲצִילִית וְנִשְׁגָּבָה. רוֹאִים עַל פָּנָיו אֶת דְּבִקּוּתוֹ

הַמִּיחָדָת וְאֵת רִגְשֵׁי הַקֹּדֶשׁ הָעוֹטְפִים אֶת כָּל
סְבִיבוֹתָיו.

מַגִּיעִים לְקִרְיַאת הַתּוֹרָה... עוֹד מַעֲט הַקִּרְיָאָה
שֶׁל פְּסוּקֵי מִתֵּן תּוֹרָה וְעִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת... אֵיזוֹ
הַתִּרְגָּנוּשׁוֹת! סֵפֶר הַתּוֹרָה מוֹצֵא מְאֹרֶן הַקֹּדֶשׁ.
כָּל אֶחָד מִנִּשְׁקֵי מַעֲמָק הַלֵּב אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה.
הַסֵּפֶר עוֹבֵר בְּקִשֵּׁי בֵּין הַצְּבוּר שְׁמִת־אֶסֶף סְבִיבוֹ,
עַד הַגִּיעוֹ אֶל הַבָּמָה.

הַגִּבְאִי מַעֲלָה אֶת הָעוֹלָה הָרִאשׁוֹן לַתּוֹרָה... אֶת
הַכֹּהֵן: "יַעֲמֹד מוֹרְנוֹ וְרִבְנוֹ הָרַב אֲבָרָהָם יִצְחָק בֶּן
הָרַב שְׁלֹמֹה זְלַמֵּן הַכֹּהֵן" כָּל הַצְּבוּר נֶעֱמַד, הָרַב
מִזְדַּרֵּז לְהַגִּיעַ אֶל בֵּימַת סֵפֶר הַתּוֹרָה.

עוֹד קֹדֶם שֶׁהָרַב יַעֲלֶה לַתּוֹרָה הוּא יֹאמֵר אֶת
הַנְּשִׁיר הַנִּפְלָא "אֶקְדָּמוֹת מְלִין", נְשִׁיר שֶׁכָּלוּ עוֹסֵק
בְּאַהֲבָתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל ה' לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. בְּתַחֲלִית
הַנְּשִׁיר מְתַאֲרֵת קֹדֶשֶׁת הַמִּלְאָכִים, וּבְהִמְנִשְׁכוֹ,
הַנְּשִׁיר מְדַבֵּר עַל כָּךְ שֶׁקֹּדֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל, שֶׁקִּבְּלוּ

אֶת הַתּוֹרָה, גְּדוּלָּה עוֹד יוֹתֵר מִקִּדְשׁוֹת
הַמִּלְאָכִים!

הָרַב מַגִּיעַ אֶל הַבִּימָה, נֶעֱמַד בְּצַד סֵפֶר הַתּוֹרָה
וּמִתְחִיל בְּקִרְיַאת שִׁיר הַ"אֶקְדָּמוֹת מְלִין". הָרַב
קוֹרֵא בְּקוֹל נִגּוּן חֲגִיגִי וּמְרוֹמָם, דְּמָעוֹת גִּיל
נוֹצְצוֹת בְּעֵינָיו. וְהַקֹּהֵל חוֹזֵר וְקוֹרֵא אַחֲרָיו
בְּהִתְרַגְּשׁוֹת.

הָרַב מַגִּיעַ אֶל הַמִּשְׁפָּט הָאַחֲרוֹן שֶׁבַּשִּׁיר: "צְבִי
וְאַתְרֵעִי בֶן וּמָסַר לָן אוֹרֵיתָא" – חֲשֵׁק הַקְדּוּשׁ
בָּרוּךְ הוּא וְרָצָה בְּנוֹ, עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל, וּמָסַר לָנוּ אֶת
הַתּוֹרָה.

בְּמִשְׁפָּט זֶה קוֹלוֹ שֶׁל הָרַב מִתְגַּבֵּר וְהוֹלֵךְ,
דְּמָעוֹת הַשְּׂמִחָה חוֹנְקוֹת אֶת גְּרוֹנוֹ וְקוֹלוֹ בְּקִשֵּׁי
וּמִצְלִיחַ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַהִתְרַגְּשׁוֹת וּלְסַיֵּם אֶת
הַשִּׁיר.

עם תם התפלה נכנס הרב אל ביתו, מקדש
ודורש בפני הצבור בעניני החג, ומיד לאחר מכן
יוצא בלויית תלמידיו לכוון שריד בית מקדשנו –
הכתל המערבי.

בני הישיבה ושאר הצבור מלויים את הרב בנגון
ובנעימה. הרב צועד בנחת ובשלזה וכל הצבור
סביבו. מדי פעם התהלכה נעצרת בעקבות
אנשים הנגשים אל הרב לברכו ולהתברך ממנו.
בברכת חג שמח.

הרב מקבל את כלם בחביבות ובמאור פנים,
בענוה ובפשטות, כאלו היו חבריו.

התהלכה ממשיכה את דרכה עד שהיא מגיעה
אל הסמטאות העקלקלות המתפתלות בתוך
החומות. הצבור הולך ומתרגש, הנה אנו
קרבים אל הכתל! לא רחוקים אנו מן המקום בו
עמד בית המקדש...

מִמְשִׁיכִים וּמִתְקַדְּמִים בֵּין הַסְמָטוֹת... עַד
שְׁמִיגִיעִים לְרָחוֹב מִמֶּנּוּ. נִתֵּן כָּבֶד לְרֹאוֹת אֶת
הָאֲבִנִים הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי... כָּלֵם
כָּאִישׁ אֶחָד פּוֹצְחִים בְּרִנָּה: "יִבְנֶה הַמְּקֻדָּשׁ, יִבְנֶה
הַמְּקֻדָּשׁ, עִיר צִיּוֹן תִּמְלֵא! יִבְנֶה הַמְּקֻדָּשׁ,
הַמְּקֻדָּשׁ, יִבְנֶה הַמְּקֻדָּשׁ, עִיר צִיּוֹן תִּמְלֵא!

הָרַב נִגַּשׁ אֶל אֲבִי הַכֶּתֶל, הוּא נֶעֱמַד לְיָדָם
דּוֹמָם. עֵינָיו הִקְדוּשׁוֹת עֲצוּמוֹת... נִרְאָה שֶׁהוּא
מִבֵּיט לְמִרְחוֹק... גּוֹפּוֹ כָּאֵן אֶתְנוּ, אֶךְ לְבוֹ
וּמִחֲשַׁבְתּוֹ "שָׁם"...

מִעֵינָיו מָה הוּא חוֹשֵׁב בְּשָׁעָה קְדוּשָׁה זֹאת... בַּחֲג
הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, חַג מִתֵּן תּוֹרָה... אַחֲרֵי לַיְלָה
נִפְלָא... וּבְמָקוֹם קְדוּשׁ כָּל כָּף...

נִפְלָא לְרֹאוֹת אֶת הָרַב עוֹמֵד כָּף, בְּדַבְּקוֹת
עֲלִיוָנָה, סָמוּךְ לְאֲבִי הַכֶּתֶל... לְרֹאוֹת אֶת הַכֶּהֵן
הַמַּצֵּפָה לְשׁוֹב לַעֲבוֹדָתוֹ - עֲבוֹדַת בֵּית
הַמְּקֻדָּשׁ...

